

Full diocesà

12 de juliol del 2020

p5 —Nomenaments eclesiàstics per al curs vinent

p6 —Qui era sant Juníper Serra?

El Sínode Diocesà en temps d'estiu

Pensant en l'estiu com a temps de mobilitat a causa de les vacances (i encara un temps de prudència i vigilància per la qüestió sanitària), es proposa avançar de manera personal i voluntària el treball sinodal sobre «Persona i societat», i reprendre les trobades grupals el mes de setembre.

Pròximament, els coordinadors dels grups sinodals rebran uns materials de referència (llibres, pel·lícules, articles, etc.) i una guia breu de l'etapa I, «Persona i societat», que convidin a la reflexió i pregària personals, com a treball previ a les reunions de grup.

Els materials són diversos, a escollir segons criteri i gust

personals. No es tracta de revisar tot el material, sinó de triar algunes referències i, a partir d'aquí, reflexionar, pregar i respondre a les preguntes i reptes que es plantegen en el guió de treball.

Cal tenir present que les circumstàncies actuals són una ocasió única per a fer aflorar amb nou sentit les preguntes i interrogants que es proposen en aquesta etapa i que l'aportació personal és intransferible i rellevant. Tot això ajudarà el grup a discernir amb una mirada més àmplia i generosa.

El treball que s'hagi fet a l'estiu enriqueix el debat i la reflexió del grup i ajudarà a fer avançar amb més ritme aquesta etapa.

«Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta»

Diumenge XV durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.» (55,10-11)

Salm responsorial

La llavor caigué en bona terra i donà fruit.
(64)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.
(8,18-23)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegué vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els

cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.» [...] (13,1-23)

«Els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu»

Ser terra bona, si pot ser

Joan Mir Tubau, prev.

Tothom sap la interpretació simbòlica que es dona a les tres paraules clau de la paràbola del sembrador: el sembrador és Jesús, la llavor és la Paraula, la Bona Notícia i la terra som cadascun de nosaltres.

La lectura de la paràbola i la interpretació que en fa el mateix Jesús porta espontàniament a fer-nos una pregunta fonamental: jo, quina mena de terra sóc? I potser tots estariem d'acord a dir que passem èpoques de tot: som com la terra d'un camí, d'un terreny rocós, d'una terra enmig de cards i també som terra bona. I això perquè la vida cristiana, en general, no és una ascensió rectilínia cap a la santedat, sinó que sovint fa giragonses, altres vegades reculades i, de vegades, fins i tot no sabem si avancem o simplement si estem com tancats en un cercle. Hi ha sants que han passat per la «nit fosca» de la fe i l'han viscuda amb molt patiment.

En aquesta paràbola hi hem de veure també que no es pot obligar ningú a donar fruit. Podem passar per períodes de «secada» espiritual. La gràcia de Déu és respectuosa envers la nostra llibertat. La llavor, la Paraula, sempre és la mateixa i té sempre la mateixa potència per arribar a donar fruit, però no s'imposa per la força. Només la suma cordial de la gràcia de Déu i la llibertat de les persones dona fruit i, quan som terra bona, el resultat és òptim: «o cent, o seixanta o trenta». És, doncs, a la nostra mà —encara que hi pot haver defallences i foscor— ser terra bona, i ser-ho ben lliurement.

La imatge

Sembrar a grapats, com a imatge, topa amb la tècnica moderna que no voldria perdre ni un sol gra que caigui a terra. Però ensems manifesta generositat: s'aprofitarà allò que s'aprofita, però no puc parar de sembrar.

Per això la tasca del sembrador ha esdevingut tothora model per a la vivència del creient que no plany dedicació en el creixement personal i esforç en la tasca pastoral.

El sembrador (1850). Jean François Millet

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Enric
—Santa Teresa de Jesús dels Andes
Is 1,10-17/Salm 49/Mt 10,34-11,1

14 dimarts

—Sant Camil de Lel·lis
Is 7,1-9/Salm 47/Mt 11,20-24

15 dimecres

—Sant Bonaventura
Is 10,5-7.13-16/Salm 93/Mt 11,25-27

16 dijous

—La Mare de Déu del Carme
Is 26,7-9.12.16-19/Salm 101/Mt 11,28-30

17 divendres

—Sant Aleix
—Santes Justa i Rufina
—Santa Marcel·lina
Is 38,1-6. 21-22.7-8/Is 38,10-16/
Mt 12,1-8

18 dissabte

—Sant Frederic
—Santa Marina
Mi 2,1-5/Salm 9/Mt 12,14-21

19 diumenge XVI de durant l'any / Cicle A

—Sant Arseni
—Santa Àurea
Sa 12,13.16-19/Salm 85/Rm 8,26-27/
Mt 13,24-43

«Per a mi ha estat de gran ajuda la pregària i la direcció espiritual»

Entrevista a Mn. Lluís Vidal, recentment ordenat diaca

El dia 21 de juny hi va haver la teva ordenació diaconal, com va anar?

Va anar molt bé, gràcies a Déu! Una ordenació és sempre un moment de gràcia, d'una forta presència de l'Esperit Sant, i diumenge passat no en va ser pas cap excepció. Molta gent m'ha dit més tard que va ser molt emocionant poder-hi assistir tant presencialment com a través dels mitjans de comunicació, i crec que és perquè tothom s'adona d'una forma més o menys conscient d'aquesta acció de l'Esperit.

Quina és la funció del diaca?

El diaca és configurat segons el model del Crist Servidor. La seva funció principal és servir tota la comunitat cristiana i en especial els més pobres. En la celebració de l'Eucaristia el diaca proclama l'evangelí i serveix a l'altar. També pot batejar, presidir la celebració del matrimoni i celebrar les exèquies per un difunt.

L'ordenació diaconal és el pas previ a l'ordenació de prevere, oi?

Sí, la meua vocació és ser prevere, però per a poder-se ordenar com a prevere cal primer rebre el diaconat. En realitat, tots els sacerdots, preveres i bisbes són també diaques. Per a poder-se configurar al Crist Cap cal haver-se configurat primer al Crist Servidor; el servei és la propietat fonamental de tot ministeri.

L'ordenació de diaca arriba després d'estudiar al Seminari Interdiocesà. Com han estat aquests anys? Quina és la formació que has rebut?

Han estat uns anys esplèndids! Al Seminari rebem una formació integral que inclou una dimensió humana, intel·lectual, espiritual i pastoral. I, sobretot, són uns anys molt enriquidors perquè vius amb molta gent amb les mateixes inquietuds i d'on surten amistats que estic segur que duraran tota la vida.

Tens vint-i-sis anys. Segur que a molts joves de la teua edat els sorprèn la teua decisió de voler ser capellà. Com va ser el teu procés de discerniment?

Sí, per desgràcia no hi ha gaires joves que estiguin respo-

nent a la crida de Déu, però ell continua cridant, encara que molts no escoltin o no s'atreveixin a respondre. En el meu cas va ser menys espectacular del que molta gent es pensa, no hi va haver grans revelacions ni em van passar coses rares. Per a mi van ser de gran ajuda dues coses fonamentals: començar a tenir una vida de pregària amb constància, procurant pregar una estona en silenci cada dia, i tenir direcció espiritual, deixar que algun prevere em guiés, m'animés i m'ajudés a discernir bé, sempre deixant-me molt marge de llibertat.

El bisbe Romà va lamentar, en la teua ordenació diaconal, l'escassetat de vocacions i que «el Senyor segueix cridant i molts fan oïdes sordes o, com a mínim, tanquen el cor a dir que sí». Què diries als joves que actualment han de decidir la seva vocació?

Primer, que resin molt i que ho facin amb una actitud oberta d'escoltar el que Déu vol per a cadascú, que és sempre el millor per a nosaltres. I després que, si senten la crida, no tinguin por, com deia Benet XVI: «Crist no pren res i ho dona tot!»

El bisbe nomena rectors i vicaris per al curs vinent

Signats el dia 1 de juliol

Mn. Andrey Castrillón Madrid, rector de les parròquies de Nostra Senyora de Lurdes i de la Mare de Déu del Remei de Vic, Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola, Santa Eulàlia de Riuprimer i Sant Martí de Sentfores. Tindrà com a vicari a Lurdes **Mn. José Luís Salas Barriga** i a totes Mn. Jonas Haguma.

Mn. Joan Costa Pregonas, rector de les parròquies de Sant Jaume d'Alboquers, Santa Maria de la Torre d'Oristà, Sant Andreu d'Oristà i Sant Feliu Sasserra.

Mn. Enric Garcia López, rector de les parròquies de Sant Andreu d'Aguilar de Segarra, Sant Jaume de Calaf, Santa Fe de Calonge de Segarra, Sant Miquel de Castellar, Sant Vicenç de Conill, Sant Jaume de la Guàrdia Pilosa, Sant Pere de Mirambell, Sant Andreu de Pujalt, Sant Martí de Sesgueioles, Sant Pere de l'Arç i Santa Maria de Segur-Astor. Continuarà amb les parròquies anteriors, tenint com a vicari de totes **Mn. Etienne Habimana**.

Mn. Carles Izquierdo Balmes, rector *in solidum*, amb **Mn. Jorge Luís Salas Barriga**, i moderador de la cura pastoral, de la parròquia de Santa Maria de la Gleva.

Mn. Óscar Luján, rector de les parròquies de Sant Fruitós dels Hostalets de Balenyà, Sant Miquel dels Sants de Ba-

lenyà, Sant Martí del Brull, Sant Cristòfol de la Castanya, Sant Cebrià de la Móra, Santa Maria de Seva i Sant Jaume de Viladrover.

Mn. Jean Marie Vianney Gakwandi, vcari de les parròquies de Santa Maria i de la Sagrada Família d'Igualada.

Mn. Manuel López Ceballos, capellà del santuari de Joncadella. Mn. Joan Sanglas Banús, adscrit a les parròquies de la Mare de Déu de Montserrat i de Sant Feliu de Torelló.

Mn. Lluís Vidal Buxeda, enviat a cursar estudis de Dret Canònic a la Universitat Gregoriana de Roma.

Professió Perpètua de dues religioses

L'Institut de Germanes Josefines de la Caritat comuniquen la Professió Perpètua de les Germanes Carmela Segura Julca i Sisy Violeta Maldonado Costa. Tindrà lloc el proper diumenge, dia 19, a les 5 de la tarda, en una Eucaristia a l'església de Sant Josep, a la Casa Mare i Noviciat de Vic.

La veritat sobre la figura de sant Juníper Serra

Les seves estàtues estan sofrint actes vandàlics als EUA i a Mallorca

Els actes d'odi als EUA contra les figures hispanes d'èpoques passades no cessa. En les últimes setmanes, la víctima ha estat l'estàtua del franciscà mallorquí sant Juníper Serra a la ciutat de San Francisco divendres passat i, el dissabte, a Los Angeles. A més, la seva escultura a Palma de Mallorca fou vandalitzada.

Fra Juníper Serra va néixer al començament del segle XVIII a Petra (Mallorca) i va morir amb una mica més de setanta anys en Monterrey (Califòrnia). L'any 1988, el papa sant Joan Pau II el va beatificar i, posteriorment, en el 2015, fou canonitzat per Francesc a Washington.

Fou missioner a Mèxic i als actuals Estats Units, especialment després de l'expulsió dels jesuïtes del virregnat de Nova Espanya. Va ser en aquells anys quan fra Juníper Serra fundà les missions de San Diego de Alcalá, la de San Carlos Borromeo, la de San Antonio de Padua, la de San Luis bisbe de Tolosa o la de Sant Gabriel. Aquesta última es troba en el que avui és la ciutat de Los Angeles.

La gran feina exercida pel franciscà li va permetre de ser l'únic espanyol que compta amb una estàtua en el Saló Nacional de les Estàtues en el Capitoli, on es troben les cambres legislatives dels EUA a Washington. Hi apareixen representats els personatges més il·lustres de la història americana.

El tracte amb els indígenes

Tot i les crítiques de l'indigenisme radical i de manipulacions polítiques, els historiadors constaten que fra Juníper es va preocupar pel seu benestar, perquè conreaven la terra i es convertissin en persones integrades en la nova societat: «va ser un home del seu temps, un religiós que fundà missions que representaren illes de cultura i pietat en la Califòrnia del segle XVIII», segons Fernando García de Cortázar en declaracions al diari ABC.

«Fundar missions era una tasca en la qual es buscaven finalitats múltiples: evangelitzar, poblar, organitzar... Perquè visquessin "de manera civilitzada", es buscava que els mateixos habitants col·laboressin en la construcció de les

poblacions en les quals anaven a viure», assegurà la historiadora María Saavedra.

El mallorquí fins i tot s'arribà a guanyar l'enemistat del governador i de molts dels seus compatriotes, més àvids de cobdícia, pel seu excessiu zel a l'hora de protegir els indígenes. Després d'un atac indi a la missió de San Diego, en 1776, consta que el religiós va demanar al primer comandant general de les Províncies Internes, Teodoro de Croix, que no s'exercís la violència contra els culpables. Va escriure un informe al virrei contra el governador que es considerava una carta de drets dels indis.

L'evangelització de fra Juníper estava estretament lligada a la promoció humana dels indígenes, a qui va dedicar la seva vida.

Condol del Papa a Ratzinger per la mort del seu germà

Georg Ratzinger, el germà gran de Benet XVI, va morir el propassat dimecres dia 1 a l'edat de vuitanta-sis anys a la ciutat alemanya de Ratisbona. Els dos germans es van poder acomiadar ara fa uns quants dies, a mitjan juny, quan el Papa emèrit va viatjar fins al seu país natal per visitar-lo arran de l'empitjorament del seu estat de salut.

Com el seu germà Joseph, nascut en 1927, Georg va estudiar teologia a Freising després de la Segona Guerra Mundial i va ser ordenat sacerdot juntament amb ell en 1951. Mentre Joseph aprofundia en la teologia, Georg va decidir

estudiar música sacra al Conservatori de Música de Munic. Entre 1964 i 1994, Georg Ratzinger va dirigir més de mil concerts a Alemanya i a l'estranger, com a mestre de capella de la catedral de Ratisbona, i va consolidar la reputació internacional del cor.

El papa Francesc ha escrit una carta al seu predecessor, Benet XVI, en què li manifesta la seva proximitat espiritual i la seva pregària després de la mort del seu germà, Georg Ratzinger. Francesc diu que posa també en mans de Déu el Papa emèrit, «perquè sigui consolat en aquest moment de dolor».

Llum verda a la Facultat de Litúrgia a Barcelona

L'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP) comptarà a partir del curs acadèmic 2020-2021 amb un nou Institut amb rang de Facultat, que se sumará a les ja existents de Teologia, de Filosofia i Antoni Gaudí d'Història, Arqueologia i Arts Cristianes. La nova institució acadèmica, que farà servir les sigles ILF, sorgeix de l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona (ISLB). És un pas més d'una llarga tradició en el camp de la litúrgia a Catalunya des del I Congrés Litúrgic de Montserrat (1915). La Santa Seu ha volgut ratificar el gran servei que l'ISLB ha prestat a l'Església en el camp de l'estudi de la litúrgia, sobretot en els països d'Amèrica Llatina i d'Àfrica, i ahora ha volgut promoure el conreu de la investigació pluridisciplinària dins el camp litúrgic.

La nova institució, que impartirà les classes en llengua castellana, com ja feia l'ISLB, donarà títols de segon cicle (Llicenciat o Màster en Litúrgia) i de tercer cicle (Doctorat en Litúrgia).

Final de curs del Seminari

Els dies 1, 2 i 3 de juliol, al Seminari de la Seu d'Urgell va tenir lloc la trobada de final de curs de tots els seminaristes del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. Fins llavors, havien estat cadascú a la seva diòcesi o llar familiar, o parròquia, confinats, i aquests dies han estat molt importants per a retrobar-se i conviure.

La banalització del mal

Romà Casanova, bisbe de Vic

Hannah Arendt (1906-1975), filòsofa alemanya d'origen jueu, va seguir el judici fet a Jerusalem contra Adolf Eichmann, dirigent nazi, pels seus delictes contra el poble jueu. En la seva obra *Eichmann in Jerusalem* reflexiona a partir de les sessions judicials; una profunda meditació sobre un dels moments més forts de la història de la humanitat i sobre la consciència humana i el deure d'Estat. Havent escoltat la sentència l'acusat, aquest va ratificar amb convenciment la seva ideologia nazi i el seu menyspreu a la veritat i al bé. Hannah Arendt comenta: «Fou com si en aquells darrers minuts resumís la lliçó que la seva llarga carrera de maldat ens havia ensenyat; la lliçó de la terrible *banalitat del mal*, enfront de la qual les paraules i els pensaments se senten impotents.»

No hi ha res pitjor per a una persona i una societat que banalitzar el mal. No hi ha confusió més gran que intricar el bé i el mal, diluir-los entre ells fins que no es distingeixen. En la forta pressió de la ideologia nazi, molts van caure en aquesta confusió, fins al punt de pensar i de fer el mal, sota una capa de suposat bé, en raó del bé de l'Estat o del partit. La qüestió de la banalització del mal, o de la confusió entre el bé i el mal, però, no és pròpia d'un sol

temps en la història; en molts moments coses semblants han passat i poden continuar passant.

La consciència que Déu ens ha donat, que és la seva veu en el nostre cor, per a fer el judici del bé o del mal en les nostres obres i en les d'altri, no pot ser mai ofegada completament. Tots som responsables dels nostres actes. No podem traspasar a un altre la nostra responsabilitat. El bé i el mal són dues realitats contraposades. Voler disfressar el mal de bé és un autoengany, personal o comunitari, que a la curta o a la llarga mena a un gran fracàs. Els cristians tenim el deure d'aportar la llum de Crist a la nostra societat. En Jesucrist, que és la llum del món, la confusió entre el bé i el mal s'esvaeix. Qui es deixa il·luminar per Crist posa el qualificatiu de mal o de bé al que ho és en realitat. El camí de la veritat és el camí de la llibertat. En aquest sentit podem entendre les paraules de Jesús: *La veritat us farà lliures* (Jn 8,32).

Hanna Arendt en l'obra citada posa un exemple de banalització del mal: les primeres cambres de gas foren construïdes l'any 1939 complint un decret de Hitler: «Hem de concedir als malalts incurables el dret a una mort sense dolor.»

